

TWEE ZIELEN & MOOIE GEDACHTEN

Adriaan Brand, Jan Jacobs Mulder...

Goedemiddag dames en heren,
vrienden van de exposanten,
kennissen, collega's, aanverwanten...

Ik zal het u meteen maar zeggen
zonder ziel en zaligheid erin te leggen:
Hun fotowerken en beeldavonturen
ik kan er eindeloos naar blijven turen
intieme inkijk in hun schoonheidsweelde

Het blijven weliswaar individuele beelden
in staal, zwart-wit, elementaire kleuren,
waar ik slechts tweedehands aan gewend kan
raken. Op mijn netvlies stollen herinneringen
van dingen die ik zelf heb zien gebeuren

Maar emoties, gevangen in hun element
groeien ontegenzeggelijk uit tot statement
de wereld komt bij mij en hen tot stilstand,
en raakt in een deelbaar universum verwant

Millennia gevangen in een fractie van een tel
eeuwen, jaren evenwel, beklijven op den duur
als geschiedenis vervat in foto of sculptuur

Twee mannen Jan en Adriaan die hier
in Badhoevedorp een dialoog aangaan
met u als publiek, met zichzelf en met elkaar
niet op zoek naar antwoord of repliek
maar naar een snaar die trilt en raakt
als in een tijdloos stil moment, waarvan je
door goed kijken pas de kwintessens herkent

Bij Galerie Kunst 2001, indachtig de tijd
dat je van schoonheid nog een telefoonnummer
probeerde te onthouden.

U zult wel denken: waar gaat dit over?

En eerlijk gezegd, ik kan me daar iets bij voorstellen.

Het punt is dat ik Jan Jacobs Mulder al een tijdje ken.

In een goed bedoelde opwelling heeft hij mij nog eens aan het tekenen proberen te krijgen. Ach, zei de Haarlemse beeldend kunstenaar en leermeester Henri Frédéric Boot ruim een halve eeuw geleden al niet tegen leerlingen als Louis Ferron en Rob Clous: ‘Kareltje Appel is eerst ook gewoon met timmeren en lijntjes tekenen begonnen. Dat geldt net zo goed voor jullie’.

Ik ben het helemaal met hem eens. En na die ene zaterdag tekenen heb ik het daar bij Jan Jacobs Mulder ook maar verder bij gelaten.

Schrijven is meer iets dat me ligt.

Eén overeenkomst is er echter wel. Goed kijken!

En dat werd ik me eens te meer bewust toen ik op een zonnige paasochtend vanuit mijn bed in het verre S., een buitenwijk van Haarlem, een vogel zag overvliegen, waarvan ik dacht dat het een Uiver was, een Eiber, zo u wilt. Die zie je bij ons niet zo vaak, dus ik werd er meteen blij van. Dan ontstaat er direct een verhaaltje... Want een klein verhaaltje schrijven heb ik in de loop der jaren zoetjesaan dan weer wél een beetje geleerd.

OOIEVAARS

Vorige keer deed ik mijn spreekbeurt over de meeuwen. Mijn spreekbeurt die ik nu ga houden doe ik over de ooievaars omdat ik ook erg van ooievaars houd. Als ik er alles over verteld heb hoop ik van jullie hetzelfde.

Ooievaars is eigenlijk een soort van lange meeuwen.

Alles bij de ooievaar is vet lang.

Kijk bijvoorbeeld naar zijn snavel, zijn vleugels en zijn benen.

De snavel van de meeuw is korter omdat er geen kikkers in hoeven.

En omdat hij er niet mee hoeft te kleppen.

Kleppen is hard geluid maken met je snavel.

Meeuwen kunnen alleen maar krijsen.

Omdat ze niet van kikkers houden, denk ik.

Ooievaars krijsen daarom bijna nooit, want die zijn er dus dol op.

Dat de vleugels van de ooievaars langer zijn dan bij de meeuw zie je goed als hij ze uit elkaar doet.

De 'spanwijze' noemen ze die.

Van alle vogels hebben ooievaars de grootste spanwijze.

Alleen bij vliegtuigen is het groter.

Dat is omdat ze er zo ver mee moeten vliegen.

Ze gaan in de winter helemaal naar Afrika.

Daar zijn dan veel grotere kikkers dan hier.

Die passen beter in een lange snavel.

Waar ze ook langer in zijn is in hun benen.

De poten van de meeuw lijken daardoor dikker.

Maar dat is niet eerlijk: het *lijkt* maar zo.

Dat de ooievaars zulke lange benen hebben is om kikkers in de war te maken.

Die denkt dan: „Wat een hoge poten!”

Maar dan is het al te laat. Op = op!

Als de benen van de ooievaar korter waren,
zouden ze met hun snavel
in de grond komen te zitten.

In de lucht klappen ze hun benen in.
Dat is om de thermiek niet te verstoren.
Dat is een soort wervelwind maar dan zachtjes.

Daar kunnen ze verre reizen mee maken.
Bijvoorbeeld naar Afrika en zo.

De ooievaars zijn geen familie van de ooi en vaars.
Dat is een soort vrouwtjesram en jonge vrouwtjesstier.
Maar die lijken niet op de meeuw.

Daar wilde ik het bij laten.
Ik hoop dat jullie er nou iets meer van weten.
Hopelijk gaan jullie er net zo van houden als ik.
Mijn volgende spreekbeurt doe ik over Kikkers.

Nou, bedankt.

Ook Adriaan Brand en Jan Jacobs Mulder zijn vogels van, artistiek,
heel verschillende pluimage. Ik wens u van harte toe dat u van hun
werk net zo veel gaat houden als ik van de ooievaars. En beveel u een
mooie expositie aan..